

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: NATTEN PAA DÆKKET (Af en utrykt Fortælling)

Citation: Drachmann, Holger: "NATTEN PAA DÆKKET (Af en utrykt Fortælling)", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 113. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid62836/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Og der er dejlig Plads i de hellige Maver.
De purpurrøde Skaaler løftes mod Nattens Himmel:
Madonna, vær os naadig, bevar vor Vin fra Skimmel!

De juble og de syng, de ærværdige Lukuller;
Deres Latter er en Torden, som mod Havemuren ruller.
De stryge Vinens Perler fra det fugrige Skæg,
Og slænge Kuttens Folder fra den brunede Læg.
En synger muntre Viser, én læser: *pia mater!*
Kinder og Øjne blusse paa de fromme Krabater.

Foran det glade Selskab, alvorlig paa en Sokkel,
Troner Apostlen Paulus, saa tør som en Knokkel.
Den strengeste Askese staar skaaret ud i Stenen,
Det er tydeligt, at Manden er forarget ved Scenen;
Af Harmen synes Foden at dirre paa sin Flint,
Apostlen er lige ved at flyve i Flint.

Det hellige Convivium, det aner ingen Ting;
Bægrene veksle i den sluttede Ring,
Viserne vokse i Længden og Drøjden,
Jublen og Latteren har netop naaet Højden, —
Da styrter Apostlen med et vældigt Spektakel.
Ora pro nobis! et Varsel, et Mirakel.

Bordene væltes, man vil løbe sin Vej,
Da peger én mod Støtten, og raaber: Ej, ej!
Apostlen ligger stille — med Næsen i et Bæger,
O pia fraus, den hellige sin Gane vederkvæger!
I Døden vil han drikke, i Livet skrev han Breve;
Det første er det bedste. Den døde Paulus leve!

NATTEN PAA DÆKKET

(Af en utrykt Fortælling)

Det slappe Sejl mod Masten slaar,
En Dønning over Havet gaar
Og taber sig hist ude.
Den dorske Vove, før saa vild,
Genspejler mat den røde Ild
Fra Ruffets dunkle Rude.

Jeg ligger strakt ved Skibets Ror,
 En Verden inden i mig bor
 Af Vemodstanker vilde.
 Der er saa tyst fra Spejl til Stavn,
 Jeg stønner ud et elsket Navn
 I Nattens dybe Stille.

Blæs op Du Havets barske Vind,
 Jeg trænger til dit Pust om Kind,
 Til dine Raab at høre!
 En Skygge fulgte med om Bord;
 I Nattens Tavshed dunkle Ord
 Den hvisker i mit Øre.

Bryd frem med Larm Du Bølge stor
 Og overdøv de dunkle Ord;
 Jag Skyggen bort fra Dækket!
 Flyv frem mit Skib, stands Farten ej,
 Som Mæggen over Havets Vej
 Med Vingen aldrig stækket!

DRIKKEVISE

Naar Solen, den ældgamle Gnier,
 Er gaaet til Sengs med sit Guld,
 Naar Menneskerøsterne tier
 Og Muldvarpen snorker i Muld,
 Da lyde de dristige Stemmer,
 Da hæves de blinkende Glas,
 Da samles de gamle „Lemmer“
 Til natlig Tumult og Kalas.

Mens Vinen i Bægeret skummer
 Og Øjet saa straalende ler,
 Alverdens Smerte og Kummer
 De gennem et Rosenskør ser;
 Ad Vinens de gyldne Strømme
 De glide med Glæde i Bryst,
 Om dunbløde Lokker de drømme,
 Om Læber de en Gang har kysst.